

ĐẠO-LÝ DIỄN-ĐÀN

VÌ ĐỨC CHÚA TRỜI YÊU-THƯƠNG THẾ-GIAN ĐẾN NƠI..... HÃY ĐI!

Mục-sư A. C. Snead, Thor-kỳ Mẫu-hội coi việc truyền-giáo bôn-xứ

ĐÀU ư ư không? Kỳ-thực, tiếng «Hãy đi» mà Đấng Christ bảo đó, há chẳng phải tự-nhiên ra bởi phương-pháp của lòng Chúa yêu-thương đồ cho ta sao?

Sự Chúa yêu-thương là một vòi nước sống chảy luôn không thôi, thường tìm đến làm phước rảy-trời khắp người thiên-hạ. Vậy, «Hãy đi» là kết-quả chắc-chắn của sự Chúa yêu-thương đầy đời ta.

Tin-đồ Đấng Christ, tức người tái-sanh bởi Đức Thánh-Linh, vì lòng tin Đức Chúa Jê-sus-Christ là Con một của Đức Chúa Trời và là Cứu-Chúa có một của loài người, nên được sự sống đời đời.

Sự sống ấy ra từ lòng Đức Chúa Trời, Cha hằng sống, và được tỏ cho người đời nhận-lãnh bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, Con hằng sống, Đấng có sự sống là sự sáng của loài người. Đức Chúa Jê-sus-Christ, bởi trọn đời vàng-

phục, bởi chịu chết chuộc tội, bởi sống lại đấng-thắng, trở nên phương-pháp để cho con-cái loài người có thể được sống trong Đức Chúa Trời, được cứu khỏi tội-lỗi, và được sống đời đời.

Đức Chúa Trời, Đấng sai Con tỏ sự sống Ngài cho loài người, đã bảo các tín-đồ của Con đi khắp thế-gian làm chứng về Ngài, hầu cho mọi người được nghe đạo Tin-lành và nhận ơn cứu-rỗi.

«Đức Chúa Trời yêu-thương thế-gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư-mất mà được sự sống đời đời» (Gi. 3: 16). Đức Chúa Jê-sus đã

yêu ta và bỏ mình vì ta, vậy bởi sự sống và sự chết, Ngài dâng cả mình để làm trọn mưu-định yêu-thương của Đức Chúa Trời đối với ta.

Sau sống lại, Chúa Jê-sus phán cùng môn-đồ: «Cha đã sai ta thế nào, ta

CỨ ĐI! xứ Đông-Pháp «những đám (Tiếp theo) dân đông, thì động lòng thương-xót, vì họ cùng-khốn và tan-lạc như chiên không có kẻ chăn.» Thế thì trái tim Chúa há chẳng dường như thồn-thức giữa đám người trầm-luân hay sao? Vậy, vì lòng yêu-qui trái tim đó, anh em Hội-thánh bôn-xứ hãy bắt chước quân Tô, hãy cứ đi, hãy

xông vào, hãy chiếm lấy đồn-lũy của ma-qui, cho đến linh-hồn mỗi người bôn-xứ, không cứ ở thành nào làng nào, đều được buông-tha cứu-rỗi.

◆ ◆ ◆

Số 6 này gồm hai tháng Juillet và Août, có mở rộng thêm trang cũng như số 5 trước, nên phải dùng giấy mỏng cho tiện sự gửi báo.— T. K. B.

MỤC-SƯ A. C. SNEAD

cũng sai các người thế ấy» (Gi. 20: 21). Có nhiều lần tỏ lời Chúa bảo môn-đồ — chúng ta — đó là quan-trọng, nhưng có lẽ không lần nào rõ bằng Lu-ca 24: 46-49:

«Ngài phán: Có lời chép rằng Đấng Christ phải chịu đau-đớn đường ấy, ngày thứ ba sẽ từ kẻ chết sống lại, và người ta sẽ tôn danh Ngài mà rao-giảng cho dân các nước sự ăn-năn để được tha tội, bắt đầu từ thành Giê-ru-sa-lem. Các người làm chứng về mọi việc đó; ta đây, sẽ ban cho các người đều Cha đã hứa, còn về phần các người, hãy đợi trong thành cho đến khi được mặc lấy quyền-phép từ trên cao.»

Trong các lời đó Chúa sánh đều quan-trọng của việc giảng Tin-lành với các thiệt-sự rất cốt-yếu của sự Chúa làm của-lẽ chuộc tội trên cây thập-tự và sự Ngài sống lại. Vả, vì việc thì lớn, kẻ nghịch thì mạnh, kết-quả thì quan-hệ đời đời, nên Đức Chúa Trời hứa ban Đức Thánh-Linh, mà Đấng Christ đã nhờ để làm chức-vụ khi ở thế-gian, cho các môn-đồ để hầu việc Ngài. Chúa bảo môn-đồ phải đợi để mặc lấy quyền-phép ra từ Đức Chúa Trời. Mạch ơn-diễn nầy bởi lòng Chúa yêu-thương, — tức là mạch truyền ân-tử của sự sống đời đời và mọi ơn-phước của sự cứu-rỗi trọn- vẹn, — chỉ có thể nhờ ta, là người đã nên cái mạng của Chúa dẫn ơn-diễn đó cho người khác, mới vọt tới già, trẻ, trai, gái đời nầy.

Hồi mấy năm trước, — khi qua xứ Congo bên châu Phi để thăm Hội-thánh, tôi được nhiều phước bởi một thí-dụ rất cảm-dộng. Số là, trong khi suy-gẫm về Đấng Christ hi-sinh chuộc tội, bỗng-chốc tôi nhớ đến một vấn-đề lúc còn đi học, là hề một sức không ngăn được va-đập vào vật không rung-động được, thì sẽ có sự gì xảy ra? Đó đầu là một điều vô-ý-thức trong vật-lý-học, nhưng về ơn Chúa thì là một sự thật.

Sự Chúa yêu-thương tội-nhơn, là một sức không ngăn được, khi đập vào sự thánh-sạch Ngài nghịch cùng tội-lỗi, là vật không rung-động được, thì trái tim Chúa tan-nát trong cơn đau-thương chuộc tội. Vậy, bởi lòng đó xảy ra một vòi ơn-diễn dẫn sự sống và cứu-chuộc đến mọi người. Nguyên Chúa dùng ta thành-tin đem sứ-mạng sống cho cả thiên-hạ.

Ta hãy nhớ: «chỉ tin-đồ đời nay mới có thể chứng đạo cho người ngoại đời nay.» Đức Chúa Jê-sus-Christ, Chiên Con của Đức Chúa Trời, chịu đau-thương thay người để cất tội-lỗi của thế-gian, không phải là sự bắt đầu của việc Chúa yêu loài người đau, nhưng là sự bày-tỏ rất rõ, bởi ơn-diễn cứu-rỗi, của sự Chúa yêu đời đời. Vậy, hiện nay, người theo Chúa không cần phải khởi-sự làm việc mới để giúp ích cho loài người, nhưng thà cứ làm đồ-dùng của Chúa, đem việc Đấng Christ đã làm trọn mà bày-tỏ cho mọi người biết và nhận lấy.

Ta trung-tin và dạn-dĩ rao-giảng Đấng Christ cho người khác, và chia-xẻ sự mình đầy-dẫy Chúa với đồng-loại trong mọi chi-tộc trên trái đất bao nhiêu, thì ta sẽ được độ-lượng của sự cứu-rỗi và ơn-phước tăng lên bấy nhiêu. Trong thế-giới thiêng-liêng «*sự cho thêm sự có!*» Nghĩa là hề cho mất đi, thì lại được thêm.

Hãy xem địa-đồ xứ Pha-lê-tin. Các dòng nước từ dãy núi Li-ban đổ xuống biển Ga-li-lê tốt-đẹp, rồi từ đó chảy qua sông Giô-danh đổ vào Biển Chết. Phải, còn nữa, vì các sông nhánh ở phương nam xứ Ga-li-lê cũng chảy vào sông Giô-danh.

Biển Ga-li-lê có đầy sanh-vật; nghề đánh cá ở đó phát-đạt lắm, làng-xóm trên bờ có vẻ sầm-uất, và súc-vật béo-tốt vì đồng-nội có nhiều cỏ non.

Biển Chết thì không có sanh-vật gì cả; quanh bờ bát-ngát đất hoang; gọi tên như vậy, thật phải lắm, vì một vùng đó không có khí sống.

Cả hai biển đều hứng chung những nước sông đó, có sao khác hẳn nhau như vậy?

Ấy vì một biển thì vừa hứng vừa chảy, đem nước hứng được đổ làm phước mãi. Vậy, có chảy đi như thế, mới cứ hứng được nước khác đổ vào. Còn biển kia thì nằm nơi thấp, không chỗ chảy đi; nên nước nó, ngoài sức húp của mặt trời, vẫn cứ tụ lại, không làm phước cho ai được; ích-kỷ quá, có lợi gì không?

Nguyện Chúa ban ơn cho Hội-thánh Đấng Christ, khiến mọi hội-viên biết

nhận kỹ lẽ dạy ở trên, và vui lòng làm rạng Đấng Christ cho người khác, hầu cho cả thế-gian được nghe về Cứu-Chúa, Hội-thánh được biệt khỏi mọi dân-tộc, thì sự cuối-cùng sẽ đến, tức bước vào cuộc một ngàn năm bình-yên khi Đức Chúa Jê-sus cai-trị khắp trái đất. Ha-lê-lu-gia! Tôi tưởng Đức Chúa Trời đo-lường sự thật của tiếng ta kêu: «Lạy Đức Chúa Jê-sus, hãy đến, hãy đến mau-chóng!» bằng sự hết lòng vàng lời Chúa phán cách trọng-thề: «Hãy đi khắp thế-gian, giảng Tin-lành cho mọi người.»

TIẾN LÊN...!

MỤC-SU ĐOÀN-VĂN-KHÁNH, TAM-KỲ, TRUNG-KỲ

HỘI-THÁNH bôn-xứ ngày nay khác nào một nước mới mở, chưa có lịch-sử vẻ-vang, nền-tảng chắc-chắn. Nói cho đúng, hãy còn đứng vào thời-kỳ ấu-trĩ, chi-thè ít, sức-lực kém; nếu không gìn-giữ, khó khỏi té nhào!

Anh em ơi, tuy ta được sống dưới tay ân-diên quyền-năng của Chúa, có Mẫu-hội diu-dắt chở-che, song Hội-thánh phải lớn lên, phải sanh trái, chớ không thè dửng bước đứng im được. Hết thấy tin-dễ hãy nên ôm chung hi-vọng: ngày kia, ta sẽ một mình đứng vững. Có thể soi gương Hội-thánh đầu-tiên: «Hội-thánh... được hưởng sự bình-an, gây-dựng và đi trong đường kính-sợ Chúa, lại nhờ Đức Thánh-Linh và-giúp, thì số của Hội được thêm lên» (Sứ 9: 31). Vậy, muốn tiến lên, phải nhờ Đức Thánh-Linh của Đấng «cùng làm với môn-đồ, và lấy các phép lạ cập theo lời giảng, mà làm cho vững đạo» (Mác 16: 20).

Trương-lai Hội-thánh Bôn-xứ ra sao, chưa thể đoán trước được. Hiện nay ta còn ấu-trĩ, phải sống bằng đức-tin, phải ăn những chất mềm-lỏng, phải cần người cầm tay dắt đi. Song, ta phải rèn-tập lần-lần, hầu cho thân-thể ngày một lớn lên, sức-lực ngày một mạnh-mẽ.

Hội-thánh chẳng những chỉ có bôn-phận rao-truyền đạo Chúa, giảng-dạy Kinh-thánh, dắt người tin đạo thôi đâu, lại phải đùm-bọc giúp-dỡ lẫn nhau, khiến mau tấn-tới nữa. Lại thử xem Hội-thánh đầu-tiên, nhằm đời các sứ-dồ: giúp nhau khỏi đói, khỏi khát, khỏi rách, khỏi khổ. Thế là họ tỏ ra sự hiệp một và tình yêu-thương trong Chúa. Bởi một Đấng có muôn vật, vậy muôn vật há chẳng vì một Đấng mà hiệp lại để thờ-phượng, ca-tụng Chúa đời đời sao?

Đành rằng Hội-thánh phải lớn, làm «người thành-nhơn,» nhưng vì hoàn-cảnh khó-khắn, tình-hình trái ngược, cây còn non, đã gặp nắng mưa dẫu-dãi, hoa mới nở, vội kính sương tuyết pha-phôi, cho nên bước đường ta đi không khỏi chậm-trễ! Dầu sao mặc lòng, bao giờ ta cũng phải nhờ Chúa để thắng hết những nổi thử-rèn khốn-khó.

Đã nhắm mục-dịch mà chạy, vậy xin hỏi: Trong khi trời lở đất long, mưa to gió dữ, ai là Tận-trung? ai là Dị-thiên? ai là Thần-dồ? ai là Đề-mã?... Chao ôi! tôi chỉ hỏi qua đề anh em hãy tự xét mình, chớ không dám xét-đoán ai cả. Hãy coi lịch-sử Hội-thánh, biết bao những bậc tử-đạo như *Justin Martyr*, *Polycarpe*, *Etienne*, vân vân,

deii l; tain girong sáng-chóit. So ngu-òit
 tù-dao cang ông, ao Chúa cang thêm
 vùng-chi c, «vi huy'i của nh ng ké lir-
 daolàhc)tgiongcùadaoTin-lành.>> Ngót
 hai ngàn n m tới nay, khá!) trong thè'-
 giói, hao ngiròi hi-sinh vì dao, khièn
 cho diinh Chúa Jêsus-Christ l rng-lây
 tò-rang nhu- vừng hông mới ló cở phuơng
 đồng. Gỏi vầy, ta há cháng nên manh-
 hao tiên buc'rc? Kìa, Chúa có phán:
 «Ài vi có t; inãt su song, thi sè" CITU»
 (Lu 'J- 24). Còn nh ng kè ham micng
 phon-hoa, sav mùi plui-quí, sooi the-
 lirc ci a the-gian, tlnròng hay choi Clnia
 trong con khó-kh n hoan-nan ! «Khi
 m t triri moc lèn, thi hj dot, yà vi
 không có ré, nèn phiii héo» (Ma 13: (>).
 Than òi! ho <gióng nlnr mầy buôi sáng,
 nhir móc tan ra vùii h c sớm mai» (Ô-
 sê 6: 4). Thâ'y ngiriri gâm ta, tròng
 sau ngó trước, hiel minh thuộc hang
 nguiri nào?

Vè-vang thay, nhrrng ngiròi tàn tãni
 cẩu d.To! thom-tho thay, nh ng hác
 hi-sinb vì Chúa! Cc)êu hát iiii: «Xua

cácanh tlienào, nav chúngtôi nhu'the;
 nay các anh the nào, sau chúng tôi nlnr
 lhe.» Chúng ta h tın-do, hãy ghi-nhó
 lầy cầu hál b'mh-di mà hùng-hon đó.

Ta đã dâng mình cho Chúa trong nioi
 sir, phải ncn het lòng het sirc inà lo tir-
 lập. Trong ch «tir-lập,» có gồm -
 ngh a úng v ng; đã dúng \ùng, ihì iit
 không nao-núng vì hoan-nan. Khi
 ta đã cùng irc Clu a Jêsus-Christ chet
 ve tòi-lc i, cái thăn hay Inr-nát nùiy d;
 hóa nèn người mới, dúng vảo ia-vj
 sáng-làng, m c líy cái the không hay
 Inr-nál, thì ta có thè thág diroc hêt sir
 ng n-trir, buc'rc lèn cái bəc tnrong-
 thi nh, dirng v ng mà không sa-ngã.
 Hãy cir tán-tói, ta sè hãi uoc trái ngot
 hoa therm. «Ta on Hirc Chúa Triri d;
 cho chúng ta su thág, nhò Hirc Cbúa
 Jêsus-(^hrist chúng ta.» Vày, hõi anli
 em yêu-dâu ci a tòi, hãy v ng-vàng, chir
 rúng-dòng, hãy làm công-vic" c Clnia
 Ci ch dir-clàt luòn, vi bièt rằng «còng-
 khó c a anh em doi với Chúa chiuig
 ph i là vô-ích dầu» (ICô 15: 57, 58).